

[Ib Christensen]

ke et politisk svar på et spørgsmål, der til syvende og sidst er politisk, nemlig et spørgsmål om, hvorvidt man vil give efter for EF-Parlamentets kamp om at tiltage sig større politisk magt og bruge budgetrettighederne og endda også gå til kanten af dem for at opnå denne politiske magt.

Derfor må jeg spørge ministeren, om det da slet ikke har givet anledning til anfægtelser eller bekymring af nogen art hos ministeren, at Frankrig, Vesttyskland og Belgien simpelt hen siger nej til at betale disse ting, men Danmark – ganske vist under forbehold – betaler. Derved kommer Danmark til at stå som et land, der er mindre integrationsuvilligt end f. eks. selv Vesttyskland og Belgien, og det er en uheldig politisk placering.

Endelig vil jeg sige, at vi også her står over for et eksempel på det pragmatiske i den danske EF-politik, hvor man, hvis det er muligt, undgår domstolskendelser, men hvor realiteten er, at man bliver slæbt med til mere og mere. Dette her er kun en lille ting, men det er principielt en meget farlig ting.

Et andet spørgsmål, jeg vil stille til ministeren, er, om ministeren ikke har frygtet, at det kan svække den juridiske stilling, hvis det kommer til en domstolsafgørelse, at Danmark trods alt, om end med forbehold, har betalt.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Fru Hanne Engberg var inde på, at dette her kunne være begyndelsen til en udvikling, hvor man overskrider stigningstakten for de ikke-obligatoriske udgifter. Det er der slet ikke tale om. Tværtimod har jeg understreget, at det for såvel 1980, hvor stigningstakten er på 13,3 pct., som for 1981, hvor den er på 12,2 pct., holdes under dette loft. Det vil sige, at der kun er det spørgsmål tilbage, hvordan man skal se på det rent juridisk. Det har intet at gøre med integration, men det har noget at gøre med en teknik.

Her vil jeg til hr. Ib Christensen sige, at jeg selvfølgelig har noteret mig den stilling, tre lande har taget umiddelbart i forbindelse med indbetalingerne, men jeg vil også sige, at jeg ikke bare nærer forhåbning om, men også tror på, at man vil nå frem til en løsning under den drøftelse, der skal finde sted ved det kommende rådsmøde.

Hvis man ikke gør det – og den mulighed foreligger naturligvis – vil det sige, at Kommissionen må gå til Domstolen. I den forbindelse kan jeg til hr. Ib Christensen sige, at den danske holdning ikke på nogen måde vil lide skade, hvis Domstolens kendelse skulle gå i retning af, at det, man har gjort, ikke er i overensstemmelse med de gældende regler, for her vil jeg nemlig henvise til erklæringen fra dansk side om, at i og med, at man indbetaler beløbet, ligger der ikke en godkendelse eller en stillingtagen til gyldigheden af den fremgangsmåde, der har været anvendt. Klarere kan det vist ikke siges.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Som tidligere meddelt udgår det som nr. 2 opførte spørgsmål (spørgsmål nr. 418) til skriftlig besvarelse, ligesom det under nr. 3 opførte spørgsmål (spørgsmål nr. 363) udsættes til næste spørgetid.

Spm. nr. 377

4) Til *justitsministeren* af:

Knud Lind (FP):

»Kan ministeren oplyse, om den øgede indvandring fra England til Danmark skyldes naturaliserede englændere fra tredjelande, som tidligere har været engelske kolonier, og vil ministeren oplyse årsagen til, at opholdstilladelser og arbejdstilladelser er steget trods det indførte fremmedarbejderstop i 1973?«

Skriftlig begrundelse

Der har i de senere år været en stigning i indvandringen fra England til Danmark efter de milde EF-indrejseregler. Det er derfor et spørgsmål, om ikke det indførte fremmedarbejderstop er blevet illusorisk for så vidt angår »britiske pakistanere«, det vil sige udenlandske statsborgere fra tredjelande, som har fået britisk statsborgerskab som en følge af gammel status som engelske koloniborgere.

De naturaliserede britiske statsborgere vil i kraft af Englands medlemskab have en fortrinsret i forhold til statsborgere fra andre tredjelande.